

SLAKKENGANGETJE

Na een lange en drukke werkdag ploft er iemand naast mij op de bank neer. "Ik heb zo geen zin om te koken vandaag" klinkt het zuchtend. "Zal ik wat gaan halen dan?" opper ik behulpzaam. "Ja goed idee! Hier op het Marktplaats is net een nieuwe traiteur geopend. Haal anders wat slakken met stokbrood en kruidenboter, lekker!" "Slakken???" vraag ik bezorgd "Nou dat was zeker wel een hele zware dag..." Maar ik doe wat me wordt gevraagd, pak de fiets en trap hongerig richting dorpscentrum. Het is druk. Ik ben niet de enige met kookfobie blijkbaar. Wanneer ik na een tijdje de winkel uit kom lopen en met een plastic tas in de ene hand en een stokbrood onder m'n arm op mijn fiets wil stappen, zie ik in mijn ooghoek iemand heftig naar mij zwaaien vanaf het tegenoverliggende terras. "Joh wat leuk je te zien, veel te lang geleden, hoe was jullie vakantie, kom even zitten en drink wat mee!" klinkt het enthousiast. "Lijkt me leuk maar ik moet nog eten" zeg ik terwijl ik verontschuldigend op de tas met slakken in mijn hand wijs "Er zit thuis nog iemand op me te wachten." "Nou zeg doe niet zo ongezeellig. Die paar minuten extra maken ook niet meer uit. Kom, ga zitten, wil je een biertje?" Het is warm en dorstig weer en ik laat me uiteindelijk overhalen. "Nou goed, eentje dan." Maar die ene, dat wordt een tweede. En die tweede wordt een derde. Na anderhalf uur mompel ik iets dat ik nu toch echt moet gaan en loop met een paar onvaste passen naar mijn fiets. Ergens in mijn hoofd maak ik een aantekening dat drinken op een nuchtere maag toch niet zo'n goed idee is. Ook de weg terug naar huis verloopt in een iets minder rechte lijn dan de heenweg. Die paar blonde schuimende jongens zijn toch sterker binnengekomen dan ik had verwacht.

Pas wanneer ik thuis ben realiseer ik me dat ik eerder die avond nog een stokbrood rijker was en momperend op mezelf dat ik zo verstrooid ben geweest deze op het terras te laten liggen, probeer ik in de beginnende schemering met moeite mijn huissleutel in het slot te krijgen. Vergeefse moeite, want de bos valt rinkelend op de grond tussen de buitenmuur en een bloembak. En wanneer ik me voorover buik om het kring te pakken te krijgen valt de zak met slakken op het stoepje voor de voordeur en scheurt open. De glibbige delicatessen glinsteren vervaarlijk bij het schijnsel van de buitenlantaarn. Foeterend zak ik op handen en knieën om nog te redden wat er te redden valt, als de deur wordt opengetrokken en een verontwaardigde stem roept: "Waar heb jij in hemelsnaam al die tijd uitgehangen???" Ik haal verontschuldigend mijn schouders op, richt mijn ogen op de slakken en zeg vermanend "Kom op nou jongens, nog maar een klein stukje!"

Rody

